

ophøiet nu, som altid før." Og hun slyngede under dette Udbrud sine Arme om hans Hals og kyssede hans blege Pande.

Saa talte han med Haderen, og næste Vinter holdt Forsjunkeren sit Bryllup.

Da var hun sytten Aar gammel.

Der forløb sex Aar, hvori de ikke saaes. Han drog bort, fulgte sit Regiment, hvorefter Tjenesten kaldte ham. Hun boede om Sommeren ude paa Godset, om Vinteren inde i Byen. Da han reiste bad hun ham, ikke at glemme hende. „Adskillelsen skal ikke gjøre os fremmede for hinanden," sagde hun; „over to Sjæle som vore har den ingen Magt. Deres Glæder skal være mine, Deres Sorger ogsaa. Vi ville skrive til hinanden hver Uge, nei, det er dog maastee for hyppigt, men een Gang hver Maaned. Ikke sandt? det er afgjort, derpaa giver De mig Deres Ord."

Det gjorde han, og hun holdt sin Bestemmelse standhaftigt og trofast i hele tre Maaned; derefter blev hendes Breve sjældnere, efter et halvt Aar stred hun ikke mere.

Sex Aar forløb. Da kom han tilbage til Byen, hvor hun boede. Han søgte hendes Bolig og fandt den. Portneren viste ham op til Døren; den stod aaben, der var Ingen til at melde ham. Han ventede lidt i Forværelset og gik derpaa videre. I det han aabnede Døren til det næste Værelse, strømmede en varm, parfumeret Luft ham imøde. Maanen stinnede ind i Salen; ved dens Lys saae han en frindelig Skikkelse, hvilende i en Stol foran Kaminen, hvis halvslukkede Glæder hun syntes at betragte. Der var udbredt en fortryllende og fængslende Lynde over det hele Billede. Hun vendte sig ikke om imod ham, men da han standsede indenfor Døren udbød hun: „Hvad vil Du nu her? — Kan jeg da aldrig blive fri for dig?"

Der var noget forfærdeligt Skarpt og Haanligt i denne Røst, men han kjendte den dog; sex Aar havde ikke været ifstand til at bringe dens Echo til at forvinde i hans Hjerte. Han traadte hen til Kaminen foran hende og sagde:

„Det er mig. Kjender De mig ikke?"

Hun sprang op fra Stolen, saae et Dieblit paa ham og udbød heftigt som altid før, naar Noget greb hende:

„Det er Dem — Dem! — ja vist! men hvorledes kommer De her?"

„Jeg søgte Dem," sagde han; „der var Ingen til at melde mig, jeg længtes, saa gik jeg videre."

„De længtes," gjentog hun smilende, „og i sex Aar er det den første Gang, De besøger mig."

„Jeg har været bortreist, som De veed; Regimentet kom først til Byen for en Time siden."

„Tror De ikke jeg har savnet Dem? — men nu er De her, nu har jeg Dem igjen, og fra nu af ville vi kun tale om Dem, hører De? ikke om Andet. Jeg vil vide, hvorledes De har levet, hvad De har taget Dem for, tænkt paa; jeg vil vide Alt. — Er jeg ikke Deres Søster? eller er der maastee nogen Anden, som har taget min Plads og bragt mig i Glemme?"

Han sad med hendes Haand i sin, smilede og rystede paa Hovedet.

„Der er Ingen, som har taget Deres Plads," sagde han.

„Ja, hvor kan jeg vide det? Man glemmer Saameget i sex Aar."

„Man behøver ikke sex Aar til at glemme, sex Maanedere ere undertiden tilstrækkelige dertil."

Der blev bragt Lys. Hun spillede for ham, sang for ham, gamle kjendte Melodier, der gjemte paa Minder og Erindringer fra lykkelige Dage. Hun drog bestandigt Skjermen foran Lyset og holdt sig i Skyggen, som om hun vilde undgaae de forskende og iagttagende Blik, der fulgte enhver af hendes Bevægelser. Det lykkedes ikke. I den Sky, der hvilede over hendes straalende Vine, læste han en Skrift, som vidnede om Smerte; over hendes ungdommelige Skikkelse saae han noget Balmet og Blegnet, som en Blomst der har lidt af Klattefulden; han fandt en Modsigelse mellem hendes slappede Træt, og den tilsyneladende sorgløse Munterhed, hvormed hun bestred de Baller og Selstaber hun besøgte, fortalte Bynyt og hemmelige Trolovelser. Det var det hun forstod ved kun at tale om ham.

„Og Deres Gemal?" spurgte han, da hun endelig lod til at have talt sig træt. „Hvorledes lever Forsjunkeren?"

„Ypperligt," svarede hun, uden at slaa Vinene i Veiret. „Han forlod mig lidt før De kom. Jeg haaber han vender tilbage, inden De gaar."

Dermed var Samtalen endt, en lang Pause fulgte efter. Lidt efter bragte den gamle Tjener Thee.

„Veed Du ikke, om Forsjunkeren er kommen hjem?" spurgte hun.

Dette Spørgsmaal lod til at overraske Tjeneren. Han saae forbauset paa hende og rystede paa Hovedet.

„Forsjunkeren!" gjentog han. „Jeg har ikke seet ham i de sidste tre Dage. — Han kommer vist heller ikke hjem iaften," foiede han til, idet han gik.

Der opstod atter en lang og pinlig Pause. Hun havde vendt sig bort fra Lyset og sad og saae ind i Kaminkilden. Han gik hen til hende, greb hendes Haand og udbød: „Der

er Noget i alt Dette, som jeg ikke forstaaer; en Ulykke, som delger sig bag Deres Lausbed. Jeg har anet det, frygtet det; i den sidste Tid har det været for mig, som om en Stemme kaldte mig tilbage til Dem. Smorges, da jeg vaagnede og vidste, at jeg skulde see Dem, var det som om der laa en trykkende Vægt paa mit Bryst. Tal! fortæl mig Alt. Hvorfor tier De? Har De ikke mere Tillid til mig, er jeg ikke længere Deres Broder?"

Hun svarede ikke, men hendes Bryst bevægede sig heftigt; det kostede hende synlig Umage at drage Aande.

„Tal!" vedblev han med den blideste Røst hans Organ eiede, og lagde sin Haand paa hendes Skulder.

Da boiede hun sit Hoved ned mod Bordet, skjulte Ansigtet i begge sine Hænder og brast i Graad.

„Grød dog ikke saameget," hviskede han; „det er altsaa ikke som det burde være; men Alt kan jo blive bedre. Godt og Ondt maae følges ad; igaar stormede det, idag sinner Solen."

„Ja!" svarede hun heftigt og drog sine Hænder bort fra Ansigtet. „Idag sinner Solen, men den reiser ikke altid det Straa, som Stormen har bøiet. — Jeg er ulykkelig. De har gjettet det, min Hjerte, min eneste Ven! Men hvad vil det sige? jeg er stiftet, bedraget i Alt hvad jeg troede og byggede paa. Nei! jeg ikke at troste mig, det er forfildt; saalænge der blot var en eneste Mulighed om Brelse, har jeg trostet mig selv, der er Intet tilbage, ikke engang Haabet."

„Han statter Dem da ikke mere — han, som engang for-gudebe Dem?"

„Han!" gjentog hun, og hendes fine Bryn rystede sig med en ubekrævet Haand. „Han statter og forguder kun sig selv; han har aldrig begrebet Andet af Livet end dets Egoisme. Han har sine Eventyr, fordi de smigre hans Forfængelighed, sine Hazardspillere og Driftbrodere, der hylde ham medens de tomme hans Kommer; han har brugt for alle Pligter, fordi de koste Anstrenge; han har lidt af enhver Last, fordi han selv i Fortabelsen mangler Energi og Bestandighed. Jeg har Ulykken, uden Redning, uden Mulighed for at det nogensinde kan blive anderledes. Fra først af fordrede jeg maastee For-meget; det er Deres Skyld, De har forvænt mig, jeg tænkte mig Kjærlighed som en Bro mellem Himmel og Jord, en uafbrudt Stik af Lykke, men jeg forlangte dog ikke mere, end jeg selv var rede til at yde. Vi talte engang derom, han og jeg, kun een Gang. „Jeg tror flu ogsaa paa Kjærlighed," sagde han; „men som Du tager den, ammet op af Alverdens Romaner, saaar man jo ikke engang Stunder til at barbære sig." — Siden lærte jeg at nedstemme mine Fordringer. Naar De vidste, hvorledes jeg har bøiet, ydmyget mig, kæmpet, for at redde blot lidt af mit Bids Skibbrud — Alt forjedes — Jeg er fortabt."

„Men Fremtiden, Fremtiden!" hviskede han med en Smerte, der ikke var ringere end hendes; „skol dog lidt paa den. Han er jo godmodig, mild, let at paavirke; der maa dog være eet Lys i dette trostesløse Mørke."

Hun taug lidt, som om hun kæmpede med sig selv, derpaa hævdede hun sit Hoved og sagde:

„Veed De, hvor jeg traf min Mand den sidste Gang jeg saae ham? Det er nu tre Dage siden. Da stod han henne ved Kommoden, i Begreb med at plyndre mit Juvelskrin. Han smilede ganske freidigt, idet jeg traadte ind. — „Ja, nu bliver Du bestemt vred," sagde han, „men det var kun et lille Laan, bare paa et Par Dage, et Pant, som Søden har forlangt af mig. Naar Veddeløbet er endt, vilde jeg bringe dem tilbage igjen uden at Du mærkede det." Dermed gik han fløitende ud af Værelset. Hvad jeg her fortæller Dem er Hemmeligheder, som aldrig burde komme over en Husstrues Læber, jeg veed det nok, men jeg har bestandigt tiet ligeoverfor Verden, jeg har stiftet min bedste Veninde, jeg har smilet foran min egen Hader, indtil Døden var saa naadig at lukke hans Vine. De har forlangt mit Skriftemaal, vil De være Ræge, maa De kjende Dødet, og der har været Dieblitte, hvori det forekom mig, at ogsaa De har nogen Skyld i min Ulykke. Derfor taler jeg iaften."

„Jeg!" gjentog han i den høieste Forbauselse.

„Ja, netop! — De, som kjendte mig saa nøie, som vidste, hvor blød og magtesløs jeg var ligeoverfor Lidelsen, burde De ikke have raadet mig, advaret mig, sat Dem imod denne ulykkelige Forbindelse?"

Det var endnu den haardeste Vægt, hun havde lagt paa hans Skuldre. Dertil svarede han Intet, boiede sit Hoved og blev længe siddende og saae ned for sig. Pendulen i et Taffeluhur henne paa Piedestalen slog sine regelmæssige Slag, en lille, fed Skjødshund vaagnede i Sophæen og strakte Pøtterne frem for sig med en lydelig Gaben, det var den eneste Lyd, som afbrød en lang og uhyggelig Lausbed.

„Der er altsaa Intet, Iet Intet tilbage?" hviskede han endeligt.

„Nei," svarede hun grædende, „ikke engang Afgjørelsen, og jeg er kun treogtyve Aar gammel; er det ikke forfærdeligt?"

„Men hvorfor har De aldrig betroet mig et Ord herom før iaften?"

„Hvorfor skulde jeg det? De kunde jo dog ikke hjælpe mig."

„Ja, hvem veed det?" sagde han, idet han kyssede hendes Haand. „Det kan dog være."

Dermed forløb han Værelset.

(Sluttet.)

Ugens Politik.

Den 19de December 1867.

De østerrigiske Blade meddele med let forstaaelig Glæde fra Tid til anden deres Læsere, at de i Berlin angaaende det nordtyske Spørgsmaal førte Underhandlinger ville mislykkes, og at Kammerherre Luuades Tilbagereise fra Kjøbenhavn til Berlin er høist tvivlsom. Den kjøbenhavnske Correspondent til „Hamb. Nachr." vil derimod vide, at vor Gesandt i Berlin i de første Dage af Januar næste Aar vender tilbage til sin Post, hvor han forsynet med nye Instructioner vil fortsætte Underhandlingerne. Correspondenten tilføjer, at Sagen snart vil indtræde i et afgjørende Stadium, og at een eller flere specielle Befuldmægtigede ville blive udnævnte, men at det for Dieblittet er umuligt at udtale nogen bestemt Mening angaaende den Gang, Underhandlingerne ville tage, medens Beretningerne om den fremtidige Grændselinie og Garantierne ere høist upaalidelige. Den i „Hamb. Nachr." udtalte Tro paa en snarlig Afgjørelse kunne vi dog ikke dele. Hvis vi ere rigtigt underrettede, negter den preussiske Regering paa det Bestemteste at henregne Als og Sundeved til de danske Districter i Nordtyskland, der kunne vende tilbage til Danmark, naar deres Beboere ved en fri Afstemning maatte udtale Ønsket derom. Tanken om en Linie Syd for Hønsborg med Befæstningerne paa Dybbøl og Als som preussiske Enclaver skal ogsaa være opgivet, hvis den isøvrigt nogensinde er bleven næret, og Nabentaalinen skal være det os af Regeringen i Berlin endeligt tilbudte Grændsestykke. Med Hensyn til de saameget omtalte Garantier skal det ikke være Preussen, men en i et venfabeligt Forhold til begge de contraherende Magter staaende Stat, der skal afgjøre om og hvorvidt de Klager, der maatte reises af Slesvigs tydske Beboere, som vende tilbage til Danmark, ere begrundede eller ikke, og det er Kongen af Belgien, der skal være udsæet til at overtage en Voldgiftsmands Rolle i saa Henseende. En Afgjørelse, der udelukker Als og Sundeved, vilde allerede være høist sørgelig, da ingen Districter i Slesvig ere mere danskfintede end disse. Men at Junterpartiets tidligere Leder, Greve Bismark, ikke antager, at den Frihed og Lighed for Loven, som enhver dansk Borger uden Hensyn til Herkomst, Sprog og Religion uomtvistelig er i Besiddelse af, og hvorefter saa mange preussiske Undersaatter sukke, skulde være tilstrækkelig Garanti for de eventuelt til Danmark afstaaede Tydske, skjøndt deres i Danmark bopassende Landsmand høit og lydeligt for hele Verden have paastaet det Modfatte, er i og for sig en saa mistænkelig Omstændighed, at enhver dansk Regering sikkert vil vogte sig for at gaae ind paa et Forslag, der vil give danske Undersaatter Ret til at beklage sig over deres Konge til fremmede Magter og disse Magter Ret til at dømme mellem Kongen og hans Undersaatter. En saadan Tilstand er saa ydmygende og saa farlig for Danmarks Selvstændighed og Uafhængighed, at selv den nærværende Grændse ved Kongeaen vil være at foretrække, indtil Preussens Overgreb omsider engang vises tilbage indenfor de rette Grændser.

„La France" og flere engelske Blade forsøkte, at enhver Tanke om Afholdelsen af en Congress nu er opgivet. „L'Etendard" vil derimod vide, at denne Plan endnu ingenlunde er strandet, og dette Blad paastaar endog, at Stormagternes Gesandter meget snart ville sammentræde i en Conference for at fastsætte Grundlaget for Congressens Forhandlinger. Det er dog høist usandsynligt, at man alt er kommen saa vidt, men „Le Nord" vil ifølge modtagne Efterretninger fra Berlin og Wien vide, at den af „L'Etendard" fremsatte Paastand ikke er aldeles greben ud af Luften, og „Kreuzzeit." fremhæver vel, hvor vanskelig Situationen er, men tilføjer dog, at den foreløbige Conference af de fem Stormagter alene vil beroe paa den Holdning, som den franske Regering vil indtage. „Köln. Z." paastaar derimod, at det alene vil komme an paa Italiens Holdning. Men da de italienske Kamre ikke synes tilbøjelige til at opgive deres nationale Program, hvilket heller Ingen endnu har foreslaaet, kan det rhinske Blad ikke troe, at Conferencen har Udset til at træde sammen, med mindre Frankrig seer sig ifstand til at bringe Koubers Erklæring i Samklang med den italienske Nations Ønsker. Men de fra Paris kommende Efterretninger tyde ikke hen paa, at Keiseren vil gjøre betydelige Indrømmelser i denne Retning. Wisshed vil man dog sikkert snart faae i denne Henseende, naar Cabinetet i Tuilerierne skal besvare de to sidste Noter angaaende Discussionerne i de franske Kamre, som General Menabrea har tilfikkelt det. I den første af disse Noter protesterer den italienske Minister mod Koubers Ytringer angaaende Kongen af Italien, og i den anden udtaler han, at Italien, paa Grund af Regeringens Erklæring i den lovgivende Forsamling, finder det under sin Værdighed at angive et Grundlag for en tilfredsstillende Løsning, men at det først vil have bestemte Oplysninger om Betydningen af Statsministerens Ord, førend